

Modrožlutý podzim v národním parku Wigier

Hladina ledovcových jezer tmavá jako inkoust, kolem žluté rákosí a žluté břízy. Přidejte jemně žlutou barvu tabákových listů a je tu podzim ve wigierském národním parku na severovýchodě Polska.

Ve vesnici Studený Les (Studziany Las) jsme prošli kolem několika chalup a dostali se na prašnou křižovatku. Z opačného konce vesnice přijel traktor s vlečkou. Vlečka byla plechová, měla střechu, okna i dveře a žlutou barvou připomínala americký školní autobus. A skutečně. Když traktor zastavil, vysypala se z vlečky parta dětí s aktovkami na zádech. Byly asi dvě hodiny po poledni a školáci se vraceli domů. Mírně zvlněnou krajinu tvořoval kdysi ledovec. Vesnice jsou tam od sebe vzdáleny několik kilometrů a často je spojují jen polní silnice. Proto je v těch končinách traktor většinou spolehlivější než autobus.

Děčka zmizela, každé na jinou stranu, odjíždějící vlečka se rozplynula v oblacích prachu a my jsme pokračovali svou cestou. Toho dne jsme se vydali na výlet podél řeky plné bobrů a vyder. Řeka se jmenuje

Snímek: archiv

Černá Hanka (Czerna Hancza) a v létě je rájem vodáků. Autobusem jsme se ráno svezli asi třicet kilometrů proti proudu do vesnice Hluboký Brod (Gleboki Brod) a teď jsme spolu s řekou mířili zpět k Wigierskému jezeru, u kterého jsme bydleli ve vesničce Wigry. Tam se Černá Hanka vlévá do jezera, největšího z desítek dalších wigierského národního parku. Hladina jezera je tam teď na podzim modrá jako inkoust.

Černá Hanka po naší levé ruce se přiblížila až za humna dřevěných domků s malovanými a vyřezávanými okenicemi, zatímco na pravo od silnice se otevřelo pole. V metrových rozestupech tam k podzimmínu nebi trčely řady suchých

stonků, vysokých jako dospělý člověk. Připomínaly slunečnice zbavené květů i listů, ovšem slunečnice to nebyly. Kráčeli jsme podél toho pole, míjeli jeden řádek za druhým, ale co to tam vlastně roste, to zůstávalo záhadou.

Toulali jsme se tou krajinou už několik dní a za tu dobu jsme si zvykli chodit s hlavou schnutou a pozorovat cestu. Hledali jsme →

Mapa: © Kartografie Praha

O národním parku Wigier

Wigierski Park Narodowy vyhlásily polské úřady národním parkem v roce 1989. Leží na sever od rozlehlých lesů Augustovského pralesa (pucza Augustowska) v okolí Wigierského jezera v Podlaském vojvodství poblíž polské hranice s Litvou. Rozloha parku je více než 15 000 hektarů. Z toho bezmála 10 000 hektarů tvoří lesy, téměř 3000 hektarů vodních ploch (desítky jezer) a zbytek zemědělská půda (pole, louky a pastviny). Symbolem parku je bobr. Při výletech parkem je možné jeho hráze objevit hlavně na řekách a na březích jezer. Tam lze téměř na každém kroku pozorovat stromy pokácené bobrem.

Park je ideální pro pěší turistiku i pro putování na kolech. Řeka Černá Hanka je vyhledávanou cestou vodáků. Celkem vede parkem 211 kilometrů turistických cest značených stejnými značkami jako v České republice. Tábořit je možné na veřejných tábořištích (pole namjotowe), pohodlně nocovat lze však také v penzionech a privátech, kde se ceny pohybují od desíti do padesáti zlotých (70 až 350 Kč) za osobu a noc. Hojně jsou půjčovny kajaků, kanoí a kol. www.wigry.win.pl

Jak se tam dostat

Vlakem do Varšavy a dále vlakem do městečka Suwalki, kde železniční trať končí. Odtud na východ autobusem asi dvacet kilometrů do Starého Folvarku, který je sídlem národního parku a jeho správním střediskem.